

Giới thiệu Quen Anh Từ Một Sai Lầm

Dịch Giả: Hồng Ngự

Ở trong game thì có lẽ cô được xem như một thầy thuốc vô dụng.

Thật lòng cô muốn cứu người nhưng không hiểu sao thành ra cô giết luôn NO.7 trên bảng xếp hạng PK*...Thuốc hồi máu cô chế ra lọ nào cũng ảm chứa lực sát thương cực mạnh.

Cô... là một thầy thuốc ăn hại đến mức ngay cả thuốc hồi máu cũng không làm nổi...

*PK: là tên viết tắt của cụm từ Personal Killing, ám chỉ hành động khi game thủ ra tay sát hại trước đối với người chơi khác trong game online và từ này không dùng cho các trường hợp tự vệ.

Bạn đang đọc truyện *Quen Anh Từ Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Khi Mạch Đồng vừa bước ra khỏi thư viện, sắc trời lúc ấy vẫn còn khá đẹp, nhưng cô không ngờ rằng chẳng bao lâu sau mây đen đã ùn ùn kéo tới, chuẩn bị giáng xuống nơi này một trận mưa rào mùa hạ. Mạch Đồng buồn bực liếc nhìn bầu trời u ám phía trên, cô bất đắc dĩ đẩy nhanh bước chân, chạy một mạch về kí túc xá.

Quả nhiên, ngay khi cô vừa bước chân vào cửa kí túc xá, đằng sau bỗng mưa như trút nước, xem chừng trận mưa này không hề nhỏ chút nào.

Mạch Đồng than thở may quá, cô cầm sách đi về phía phòng mình, vừa đẩy cửa ra đã nghe thấy có tiếng ai đó đang la hét om sòm bên trong.

“Liều mạng kiếm tiền mua sữa cho bang chủ yaaaa!”

Mạch Đồng cầm nín, vào phòng rồi cô cũng thuận tay đóng cửa lại, tránh dọa đến những bạn học sẽ đi ngang qua đây.

“Hzaìi, Mạch Đồng, cậu về đúng lúc lắm! Mau mau gửi ít thuốc hồi máu với hồi ma lực cho mình, sắp hết rồi.” Ánh mắt cô bạn cùng phòng vẫn không rời khỏi chiếc laptop, cô ấy nói xong lại trở về trạng thái phấn khởi ban đầu, những ngón tay thon dài không ngừng múa may trên bàn phím, vừa gõ còn vừa kêu gào gì đó.

Mạch Đồng tiện tay để sách xuống bên gối, cô mở laptop ra rồi đăng nhập vào game. Trong rương chứa đồ của Mạch Đồng có không ít thuốc hồi máu và hồi ma lực, thảo dược cũng tồn lại khá nhiều, đó là do tối qua cô hái thuốc xong vẫn đắp đống ở đấy chưa kịp bỏ vào lò luyện đan, lúc sau muốn luyện thì nhà trường lại cắt mạng mất rồi.

Sau khi gửi hai loại thuốc kia cho cô bạn cùng phòng xong, Mạch Đồng lập tức tìm một chốn vắng vẻ không người lui tới để mở lò luyện đan, cô liếc qua phương thuốc cần dùng rồi lần lượt bỏ thảo dược trong rương chứa đồ vào đó.

Tục ngữ có câu: Trăm hay không bằng tay quen.

Mạch Đồng lăn lộn trong game này ít nhất cũng đã được một năm rưỡi, với tư cách là một thầy thuốc lưu lạc chốn giang hồ, bài tập bắt buộc mỗi ngày của cô gồm ba bước: hái thảo dược – chế thuốc – bán thuốc. Bởi vậy người thường xuyên phải tiếp xúc với các loại thảo dược như cô hoàn toàn không cần học thuộc phương thuốc, chỉ cần dựa theo trí nhớ của bản thân rồi thả các loại thảo dược có hình dáng ăn khớp với ô trống trong lò luyện đan là được.

Rương chứa đồ của Mạch Đồng đầy ắp các chủng loại thảo dược, hầu như loại nào cũng phải chiếm gần một trăm đơn vị một ô, duy chỉ có một loại, một mình chiếm một ô.

Mạch Đồng không buồn nhìn xem thảo dược này có tên là gì, cô cũng chẳng muốn để vên vện một cộng thảo dược chiếm hết cả một ô trong rương chứa đồ, thế là bèn mang nó đi luyện đan luôn.

“Đình!”

【Chúc mừng người chơi “Mạch Chủ Cầu Vinh” học được kỹ năng “Thiên Nộ”】

Mạch Đồng dụi mắt vài cái, cô đắm chiều nhìn thông báo xuất hiện trên màn hình, một lát sau mới ngẩng đầu lên nhìn cô bạn cùng phòng, hỏi “Thiên Nộ là cái gì?”

Nhưng hình như cô bạn này cũng đang rất bận rộn, cô ấy không ngẩng đầu lên mà lập tức đá vấn đề này lại cho cô: “Thiên Nộ gì cơ?”

Tính cách Mạch Đồng cũng thuộc kiểu người hay qua quýt, dù sao thì xem ra cô cũng học được kỹ năng gì đó mới, tuy rằng không rõ mình học xong từ lúc nào, nhưng ít nhất cũng không phải chuyện xấu.

Không bao lâu sau lô thuốc mới đã ra lò, Mạch Đồng gói lại một phần gửi cho cô bạn cùng phòng, một phần để dành cho bản thân, phần còn lại thì chuẩn bị bán đi.

“Á!” Bỗng dưng cô bạn kia thét lên một tiếng.

Cái người này vẫn luôn hưng phấn thất thường như vậy đấy, Mạch Đồng nhìn mãi cũng thành quen, cô ngẩng đầu lên hỏi: “Sao thế?”

“Chủ Yếu xuất hiện rồi!”

“...Cái gì xuất hiện cơ?”

“Chủ Yếu ấy!” Cô bạn cùng phòng dùng một ánh mắt đầy vẻ thương hại nhìn Mạch Đồng, “Gần một tháng nay bang Quyết Chiến vẫn luôn truy nã người này – No.7 trên bảng xếp hạng PK – Chủ Yếu.”

Mạch Đồng ngẫm nghĩ một lúc, hình như đúng là có một người tên như vậy, có điều không biết vì sao mà người này lại đắc tội với bang chủ bang Quyết Chiến, không chỉ bị cả bang nhà người ta truy nã mà “tính mạng” còn bị đem ra treo thưởng. Chuyện này khi ấy cũng khá âm ỉ, người của bang Quyết Chiến đã spam nhiều đến nỗi gần như làm tê liệt cả kênh 『**Thế Giới**』.

“Không phải mọi người nói rằng anh ta đã chạy đến server[1] khác rồi ư?” Mạch Đồng thuận miệng hỏi một câu, lúc trước khi bang Quyết Chiến vừa mới treo giải thưởng truy sát Chủ Yếu, có người còn đồn rằng người này thấy áp lực quá nên đã đổi server rồi, đổi sang chỗ nào thì không biết, chỉ biết rằng sau trận chiến đó thì đúng là không còn ai nhìn thấy anh ta nữa.

[1] server: là máy chủ được cài đặt các ứng dụng game server và quản lý mã nguồn, các chương trình – sự kiện trong một hoặc nhiều trò chơi.

“Tin vìa hè ấy mà, tin được mới là lạ.” Cô bạn híu mắt lại cười vô cùng vui vẻ, “Ai yô, lại có trò hay để xem rồi...”

Mạch Đồng liếc nhìn cô ấy đầy vẻ bất lực.

Sau khi sự tập trung quay trở về với chiếc laptop thân yêu, cô triệu hồi thú cười là một con lừa nhỏ ra, nhảy lên lưng nó rồi lập tức click vào bản đồ thị trấn gần đó, đợi đến khi xác định được vị trí của khu chợ cô mới bắt đầu thông thả cười lừa đi về phía ấy.

Dọc đường đi, thỉnh thoảng lại có kẻ cười ngửa phi ngang qua Mạch Đồng, vụt một cái đã bỏ xa cô, Mạch Đồng tò mò quan sát mấy người này thêm vài lượt, không ngờ lại tìm ra được một điểm chung giữa họ.

Cả đám đều là người của bang Quyết Chiến.

Mạch Đồng chớp chớp mắt, tiếp tục thông thả cười lừa.

Tốc độ của lừa nhanh hơn đi bộ một chút, nhưng lại chậm hơn cười ngửa rất nhiều, bởi vậy khi Mạch Đồng đi đến cửa thị trấn, đằng kia đánh nhau toi bời khói lửa từ đời nào rồi.

Hình như là mấy người của bang Quyết Chiến cô vừa nhìn thấy, đám người nọ đang vây lại thành một vòng tròn, các loại hiệu ứng kỹ năng chớp nhoáng không ngừng khiến Mạch Đồng hoa cả mắt phải lùi vào trong xó mấy bước, cô chỉ là một thầy thuốc yếu ớt, máu vừa mỏng tấn công lại như gà mổ thóc, chỉ cần sơ ý một chút thôi là sẽ được lên nóc tủ ngắm gà khóa thân ngay...

Xung quanh dần xuất hiện không ít người chơi muốn xem phim chương miễn phí, mặc dù còn chưa đến mức đông như ruồi bâu bánh ngọt, nhưng so với lúc thường thì cũng náo nhiệt hơn vài phần.

『**Gần**』【Hách Liên Tả Tả】: Hôm nay đúng là ngày lành, vừa login đã bắt gặp cảnh tượng náo nhiệt như vậy rồi.

『**Gần**』【Cáp Đậu Đậu】: Người ở giữa thực sự là Chủ Yếu ư?

『**Gần**』【Tui là người Tô Nam】: Không biết, nhưng nếu người mà bang Quyết Chiến đang nhào lên thật sự là Chủ Yếu, vậy thì tui cứ có cảm giác thương hại ảnh thế nào á...

『**Gần**』【U Văn Độc Minh】: Phụt...

『**Gần**』【Kiếm Chi Thiên Hạ】: Bang Quyết Chiến lại tới thêm vài người nữa kia, xem ra hôm nay Chủ Yếu không thể không chết.

『**Gần**』【Bang Quyết Chiến】【Mục Hiểu Thiên】: Hình như hần sắp cạn máu rồi! Mọi người cố gắng kiên trì thêm chút nữa!

Tin tức trên kênh 『**Gần**』 được cập nhật liên tục theo từng giây, Mạch Đồng cũng theo dõi cuộc ẩu đả hết sức chăm chú, sau khi biết được hai nhóm

người đang đánh nhau trước cửa trấn là bang Quyết Chiến và Chủ Yếu, cô lập tức theo sát trung tâm cuộc chiến, quả nhiên nhìn thấy ở đó có một người trên đầu gắn hai chữ “Chủ Yếu” đồ lôm đang cầm kiếm khoa chân múa tay.

Mấy người của bang Quyết Chiến vừa nghe thấy tên Mục Hiểu Thiên kia gào lên “Chủ Yếu sắp cạn máu rồi”, sức tấn công bỗng nhiên bùng phát, đám người Chủ Yếu không kiên trì được bao lâu thì lần lượt rơi vào trạng thái trọng thương, hết người này đến người khác ngã ngựa, chỉ cần ai đó chém thêm một nhát nữa là cả đám sẽ cùng bay về điểm hồi sinh.

『Gần』「Bang Quyết Chiến」【Mục Hiểu Thiên】: Thành công rồi!

『Gần』「Bang Quyết Chiến」【Hạ Long Đông】: Suýt thì lại tèo lần nữa, quả nhiên kẻ nào đắp chiếu nằm dài trên bảng xếp hạng PK đều không phải là người thường.

『Gần』「Bang Quyết Chiến」【Hiểu Nguyệt】: Giờ ai lên chém đây, trói người xong chúng ta phải đến bang lĩnh thưởng mới được.

『Gần』「Bang Quyết Chiến」【Ha Ha Ha】: Ha ha ha ha! Ha ha! Ha ha ha ha!

『Gần』「Bang Quyết Chiến」【Tĩnh Hoa Nguyệt】: Nhóc Ha Ha, đủ rồi đấy, mọi người mau ra tay đi, nhờ lại có tên nào dờ hơi nhảy ra giúp Chủ Yếu thì chúng ta xong đời.

『Gần』「Bang Quyết Chiến」【Ha Ha Ha】: Ha!

『Gần』「Bang Quyết Chiến」【Mục Hiểu Thiên】: Ủ.

Đúng vào lúc đám người bang Quyết Chiến chuẩn bị ra tay, Chủ Yếu...tèo.

【Chúc mừng người chơi “Mạch Chủ Cầu Vinh” đã PK thành công tội phạm truy nã “Chủ Yếu”】

『Gần』「Bang Quyết Chiến」【Mục Hiểu Thiên】: ...

『Gần』「Bang Quyết Chiến」【Hạ Long Đông】: ...

『Gần』「Bang Quyết Chiến」【Hiểu Nguyệt】: ...

『Gần』「Bang Quyết Chiến」【Ha Ha Ha】: ... Ha?

『Gần』「Bang Quyết Chiến」【Tĩnh Hoa Nguyệt】: ... Mẹ kiếp, bị cướp rồi!

『Gần』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: ...

『Gần』【Chủ Yếu】: ...

Mạch Đồng trốn cách đó không xa suýt nữa hộc máu bỏ mình.

Cô vừa mới truyền hình trực tiếp hiện trường chiến đấu của Chủ Yếu và bang Quyết Chiến cho cô bạn cùng phòng cùng theo dõi, kết quả con bé đáng chết này nghe xong tinh thần lập tức tỉnh táo, dồn sức nhào đến lắc mạnh cánh tay Mạch Đồng, “Cứu anh ta đi, cứu anh ta, cứu anh ta! Mình muốn nhìn thấy đám chất chít bang Quyết Chiến kia bị troll đến mức ói máu luôn!”

Và rồi Mạch Đồng làm theo...

Cô tìm một chỗ nào đó hơi đông người rồi núp vào trong đó, sau khi xác định được vị trí của người chơi Chủ Yếu kia nằm trong phạm vi buff[2] của mình, cô lấy một lọ thuốc hồi máu cỡ lớn ra rồi ném về phía anh ta.

[2] buff: dùng kỹ năng của bản thân để hỗ trợ đồng đội, có những loại buff như hồi máu, hồi ma lực, các hiệu ứng tăng khả năng tấn công, bạo kích v.v...

Kết quả chưa tới một giây sau đã thấy hệ thống thông báo mình vừa PK Chủ Yếu thành công.

Cách đó không xa, “xác” của Chủ Yếu đột nhiên hiện lên một luồng sáng trắng bất thường, ngay sau đó một chiếc bao tải màu đen bỗng từ đâu xuất hiện giữa không trung, và rồi Chủ Yếu bị hút vào trong đó...

Bao tải đen ra sức ngoay ngoay trên mặt đất...

Mạch Đồng và cô bạn cùng phòng tro mắt nhìn cảnh tượng “đau thương” này, lát sau cô bạn vỗ vỗ vào bả vai Mạch Đồng: “Khi nào chơi game đừng nói cậu quen mình nhé.” Nói xong cô ấy bèn đi về phía giường mình, làm bộ như chưa có chuyện gì xảy ra tiếp tục chơi game.

Mạch Đồng nuốt ngụm nước miếng, thời gian gần đây là giai đoạn nước rút để ôn tập cho kì thi cuối kì, cô nên thẳng tay logout, cố gắng ôn bài cho tốt thôi...Tốt nhất là mượn luôn cơ hội này để thoát khỏi sự đầu độc của game online xấu xa, sửa đổi cho tốt, trở thành con người hoàn toàn mới...

Cô đi chuột, mũi tên chậm rãi di chuyển về phía biểu tượng X màu đỏ trên góc phải màn hình...

Bạn đang đọc truyện *Queen Anh Từ Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Chuông vào lớp học vang lên được vài phút rồi Mạch Đồng mới thấy một thầy giáo trẻ tuổi cầm sách thông thả bước vào lớp, anh ta bước lên bục giảng, đặt quyển sách lên mặt bàn rồi ngáp một cái rõ to, hời hợt về lười biếng: “Muốn học bài mới hay là tự học đây?”

“Tự học ạ!” Cả lớp đồng thanh trả lời.

“Được thôi.” Anh ta lại ngáp thêm cái nữa, rồi xách ghế đến chỗ có ánh mặt trời rọi xuống êm dịu nhất và bắt đầu đánh một giấc ngon lành.

Mạch Đồng cảm nín nhìn cô bạn đang cực kì phấn khởi bên cạnh, lại quay lên nhìn thầy giáo trẻ tuổi nào đó chớp mắt đã đi vào giấc ngủ trên bục giảng, có lẽ vì anh ta còn trẻ nên mới hành xử thiếu trách nhiệm như vậy chăng...

Cô khẽ thở dài, chậm rãi mở tài liệu hôm qua mượn từ thư viện ra đọc.

Chương trình học của năm hai không quá nặng, lúc này đã là gần cuối kì, lịch học cũng càng ngày càng ít, hầu hết thời gian Mạch Đồng đều núp ở trong kí túc xá tránh nắng, đương nhiên thi thoảng cô cũng sẽ dạo qua thư viện vài lần.

Đã hơn hai ngày rồi Mạch Đồng không login lại vào game, càng lúc cô càng cảm thấy cuộc sống của sinh viên năm hai như mình thật là nhàm chán, nghe thấy tiếng cô bạn cùng phòng đang hùng hổ đánh phụ bản, cô lại thấy ngứa ngáy trong lòng.

“Người ta lại sắp dùng hết thuốc hồi máu và hồi ma lực rồi.” Cô bạn “e thẹn” liếc Mạch Đồng.

“...Đi mua đi.”

“Bang chủ bọn mình nói, không được tiêu tiền bừa bãi.” Cô bạn cười hi hi rồi sán lại gần Mạch Đồng, “Vào game đi mà, bọn mình chuẩn bị đánh phụ bản, cậu cũng đi cùng đi.”

“Không đi.”

“Nghe nói phụ bản này có xác xuất rơi ra thảo dược quý hiếm rất cao đó.”

“...”

“Còn có cả phương thuốc hiếm nữa.”

“...”

Thế là Mạch Đồng lại quay trở về với vòng tay ôm ấp của game.

Nhưng khi cô gửi thuốc hồi máu và hồi ma lực lúc trước còn chưa kịp bán ra cho cô bạn thì lại bị trả lại, “Cứ cắt đi đã, thuốc lần trước cậu cho mình còn chưa dùng hết.”

“...Cậu lừa mình.”

“Chỉ là mình thấy đáng về ngứa ngáy trong lòng của cậu nên tiện thể nhắc đến thôi mà.” Cô bạn cùng phòng cười híp cả mắt lại trông thật là gọi đòn.

Cửa phụ bản nằm ở cuối mê cung, Mạch Đồng đành phải đi theo bạn mình bước vào mê cung này, ngày trước lúc nào cô cũng đến thành cổ này hái thuốc, không ngờ bên trong còn có một nơi như vậy.

Bên trong tối đến mức chỉ nhìn thấy hình dáng mơ hồ của kiến trúc nơi đây, cô bạn cùng phòng liên tục nhắc nhở cô phải theo sát mình, trong mê cung có rất nhiều quái nhỏ, tuy rằng sức tấn công không lớn lắm, nhưng nếu cả lũ quái cùng xuất hiện sẽ rất phiền, nhất là đối với Mạch Đồng, dù sao cô cũng chỉ là một thầy thuốc có sức tấn công nghèo nàn và một cơ thể yếu ớt như lá liễu...

Cô bạn cầm một thanh kiếm lớn đi trước chém quái, Mạch Đồng cẩn thận từng li từng tí bám theo sau, thi thoảng có mấy con rắn lớn lướt qua cô bạn rồi tấn công thẳng đến chỗ Mạch Đồng, lúc ấy cô mới dùng sức tấn công yếu đến đáng thương mà mình có để “bốp bốp bang bang” đánh lung tung.

“Khó chơi thật đấy.” Cô bạn khẽ than thở, “Chờ chút, mình uống thuốc đã.” Một loạt đợt tấn công trước đó đã mài mất 4/5 lượng máu của cô rồi.

Mạch Đồng gật đầu đứng chờ, chưa bao lâu sau lại nghe thấy tiếng cô bạn đang ngồi bên cạnh hét lên thán thiết: “Ồ! Chuyện gì thế này?!” Một giây sau đó Mạch Đồng nhìn thấy nhân vật của cô ấy ngã dập mặt xuống đất, hình như là... ngóm rồi...

“...Chuyện gì thế này, AAAAAA!” Hai mắt cô bạn tròn tròn cả lên.

“Mình cũng không biết...” Mạch Đồng thành thật trả lời.

“Lúc này lại có quái xuất hiện à?”

“Không nhìn thấy...”

Cô bạn chọn hồi sinh tại chỗ rồi cầm kiếm dạo xung quanh một vòng, sau khi xác nhận không có quái nào lảng vảng quanh đây thì chỉ đành ôm theo một bụng nghi hoặc tiếp tục đi sâu vào trong mê cung.

Khi hai người chạy đến cửa phụ bản, bốn người cùng tổ đội đã đợi sẵn ở đó rồi, sau khi xác nhận mọi người đều không còn vướng mắc và không có việc gì cần tạm thời rời khỏi, lúc này đội trưởng mới dẫn đầu mở cửa phụ bản, ngay sau đó... Mạch Đồng không nhìn thấy người khác đâu nữa.

Cô bạn cùng phòng hiển nhiên không phát hiện ra Mạch Đồng không đuổi kịp mọi người, cô ấy vẫn đang hò hét tiến về phía trước chém quái.

Người nào đó chột dạ, không ngừng cầu nguyện tốt nhất là toàn bộ hành trình không có ai phát hiện ra cô không theo kịp.

Chỗ cửa phụ bản có rất nhiều người, tục ngữ có câu: Nơi nào có người nơi đó có giang hồ, không bao lâu sau Mạch Đồng nhìn thấy hai người chơi đứng cách đó không xa đang cầm kiếm đánh nhau tung bùng khói lửa.

Theo bản năng Mạch Đồng lùi về sau vài bước.

Bỗng, cô phát hiện mình bị thứ gì đó tấn công.

Mấy con số đỏ tươi không ngừng bay lên trên đỉnh đầu, cô chỉnh lại màn hình, quả nhiên nhìn thấy một con rắn lớn màu xanh ở đằng sau.

Mạch Đồng ngây người, đến khi đỉnh đầu lại bay lên mấy con số màu đỏ, cô mới nâng tay lên bắt đầu phòng thủ.

...Có điều... con rắn các cô gặp phải lúc trước cũng to như vậy sao?

Hễ là thầy thuốc thì sẽ tránh xa cận chiến, Mạch Đồng vừa mới tấn công được chiêu là đã nhân cơ hội lẩn vào giữa đám đông, nhưng thù hận của con rắn này không phải loại mà người bình thường có thể hiểu nổi, người ta đã lẩn vào tận chỗ đông người rồi mà vẫn chỉ chăm chăm đuổi theo để cắn...

『Gần』【Son Dương Hồ】: Móa, vừa ra khỏi phụ bản đã gặp phải cái thứ này, tim ông đây vẫn còn đập thình thịch đây.

『Gần』【Ám Sát Trước Bình Minh】: Mấy con quái nhỏ thôi, đừng động đến nó, chúng ta có đi phụ bản nữa không?

『Gần』【Chuột Thỏ Một Ô】: Đi chứ, sao lại không đi, chờ tui bổ sung thuốc đã.

『Gần』【Son Dương Hồ】: Chủ Yếu đâu? Chẳng lẽ còn chưa ra?

『Gần』【Ám Sát Trước Bình Minh】: Ra rồi, đang giết quái nhỏ.

Đương nhiên, Mạch Đồng không nhìn thấy đoạn tám chuyện trong kênh này『Gần』 bởi cô còn đang bận chống chọi với con rắn kia. Theo lý thuyết mặc dù cô yếu hơn những người chơi cùng cấp khác một chút... thôi được rồi, không chỉ một chút thôi đâu, nhưng dù vậy cũng không thể nào mà một con quái nhỏ cũng không đối phó nổi chứ...

Mạch Đồng cắn môi, gắng sức ấn phím gia tăng tấn công.

Bất ngờ, cô nghe thấy một tiếng kiếm đâm như xé gió vang lên, âm thanh bén nhọn tựa như xé rách không khí.

Đỉnh đầu con rắn bay lên một hàng dài số đỏ.

Một bóng người đáp xuống đứng giữa cô và con rắn.

Mạch Đồng còn chưa kịp phản ứng, người kia đã lại cầm kiếm nhảy lên phóng ra chiêu thức, nhảy tới nhảy lui mấy lượt, con rắn kia đã ngã xuống “ầm” một cái..

Người kia thu kiếm.

Mạch Đồng tự nhận mình chẳng có thứ gì đáng giá cả, may mà có không ít thuốc hồi máu và hồi ma lực, để cảm ơn người kia đã ra tay giúp đỡ, cô kiên quyết nhét cho đối phương một đồng thuốc bổ, người kia cũng không khách khí chút nào, xác nhận xong trực tiếp giao dịch luôn.

Mạch Đồng rồi rít cảm ơn, cô đang định quay trở lại cửa phụ bản để tiếp tục chờ bạn mình thì lại nhận được một lời mời kết bạn.

【Người chơi [Chủ Yếu] muốn kết bạn với bạn】

...!!!

Ai đó nhìn chăm chăm tên người kia, vụt một cái nhảy tót ra đằng sau.

Vừa rồi không kịp nhìn kĩ, thế quái nào người giúp cô lại là Chủ Yếu chứ?!

... Anh ta sẽ không giết cô đúng không?

... Đáng lẽ anh ta không nên nhận ra cô mới đúng... chứ nhỉ...

『Gần』【Chủ Yếu】: Đừng ngăn người nữa, thêm bạn đi.

“...”

Mạch Đồng ủ rũ, chậm chạp trả lời yêu cầu thêm bạn, cô cầm chuột, cảm thấy con chuột trong tay nặng tựa ngàn cân, di chuột cực kì khó khăn...

Vất vả một lúc mới chấp nhận lời mời kết bạn của người kia, cô thậm chí còn không dám thờ mặt, ánh mắt nhìn Chủ Yếu phía đối diện đầy vẻ cảnh giác, đề phòng anh ta tập kích bất ngờ.

... Tuy rằng cô cũng không ngăn được nhưng chí ít cũng có thể giã vụn một hai cái...

Ngoài dự đoán của Mạch Đồng, Chủ Yếu chẳng những không ra tay mà còn gửi tin nhắn riêng cho cô.

『Gần』【Chủ Yếu】: Có phải em từng học kỹ năng Thiên Nộ không?

『Gần』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: Thiên Nộ?

Gửi tin nhắn xong Mạch Đồng mới nhớ ra hình như lúc trước đúng là hệ thống từng thông báo cô đã học được kỹ năng “Thiên Nộ”, cô lập tức sửa lại.

『Gần』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: Hình như đã từng học, có thuộc tính công kích kèm theo gì đó.

『Gần』【Chủ Yếu】: Ừ, em xem thử tư liệu về thuốc hồi máu và thuốc hồi ma lực trong rương chứa đồ của mình đi, trên tư liệu hẳn là có ghi chú.

『Gần』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: ... Được.

Mạch Đồng mở rương chứa đồ ra, xem tư liệu về thuốc hồi máu và thuốc hồi ma lực mình tự chế, “Cứ 2 giây hồi 168 đơn vị máu, kéo dài liên tục trong 20 giây... Không có gì mà...” Mạch Đồng lầm bầm, cô kéo chuột xuống dưới nhìn, “Thuộc tính phụ... Thiên Nộ... cứ 1 giây chịu 37 điểm sát thương, kéo dài liên tục trong 5 giây...”

『Gần』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: ... Tại sao tôi lại học được cái kỹ năng vớ vẩn này?

『Gần』【Chủ Yếu】: Thông thường sau khi lớp nhân vật thích khách hoàn thành một nhiệm vụ ẩn nào đó sẽ nhận được kỹ năng Thiên Nộ, nó dùng để thêm thuộc tính cho vũ khí, đây là lần đầu tiên tôi thấy một thầy thuốc học nó.

『Gần』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: ... Có cách nào bỏ nó đi không?

『Gần』【Chủ Yếu】: Không.

Hai người đang nói chuyện, cô bạn cùng phòng ngồi bên cạnh lại sợ hãi hét lên, “Mạch Đồng!! Có phải cái lô thuốc kia bị quỷ ám rồi không?! Tại sao bà đây uống xong, không những không hồi máu mà còn mất máu hả?!”

Mạch Đồng khóc không ra nước mắt. “Bởi vì nó có thuộc tính công kích...”

“Nó là cái quái gì?!”

“Mình cũng không biết nó là cái quái gì nữa...” Mạch Đồng meo meo, cô đang nghĩ nên trả lời Chủ Yếu thế nào thì giây sau lại nhận được tin nhắn của đối phương.

『Gần』【Chủ Yếu】: Cho nên, khi ở cửa trấn Hoa Lâm, em đã muốn cứu tôi, phải không?

Bạn đang đọc truyện *Queen Anh Từ Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mạch Đồng ngẩn ra.

... Anh ta còn nhớ ư?

Tuy rằng lúc đầu muốn cứu mà sau lại thành giết, nhưng Mạch Đồng vẫn vì việc này mà cảm thấy chột dạ, dù sao cô từng nghe nói No.7 bảng xếp hạng PK là một tên có thù tất báo... Đương nhiên, cô không thể nào giải thích được việc vì sao muốn cứu người mà sau lại thành tự tay giết người ta, nhưng bây giờ...

Anh ta biết rồi...

Tâm trạng Mạch Đồng khá phức tạp, dường như lúc trước có chút tủi thân, có chút sợ hãi, giờ thì chút tủi thân ấy đã được người ta thấu hiểu, thành ra cảm xúc phức tạp này lại bị cô phóng đại thêm mấy lần.

Cô vỗ nhẹ ngực mình, dường như có thứ cảm xúc xa lạ thoáng qua nơi nào đó trong trái tim, cô không quen với cảm giác kì lạ này chút nào.

Có lẽ do thấy Mạch Đồng im lặng quá lâu, Chủ Yếu cũng không bàn thêm về chuyện này, anh lập tức chuyển chủ đề hỏi cô có muốn cùng đi đánh phụ bản không.

Mạch Chủ Cầu Vinh ngẩng đầu nhìn cô bạn cùng phòng, yếu ớt hỏi một câu: “Này... mình có thể rút khỏi đội không?”

“Cậu nói cái gì cơ?!” Đầu cô ấy cũng không thèm ngẩng lên, “Đã là lúc nào rồi mà cậu còn muốn rút... Ồi fuck, cậu còn chưa vào phụ bản nữa kia!”

“Tại mọi người chạy nhanh quá mà...” Mạch Đồng lau sạch trách nhiệm thuộc về mình, “Mình có thể rút khỏi đội không...”

“Mạch Đồng mình nói cho cậu biết, phụ bản này khó đánh vô cùng, nếu cậu cứ muốn lập party với những tên gà mờ khác, cậu có tin là chết đi sống lại cả ngàn lần cũng không qua không?! Cậu tuyệt đối không được nhận lời tổ đội nào có level thấp hơn mình! Biết không hả?!”

Mạch Đồng gật đầu rồi “ừ ừ” hai tiếng, tiện tay thoát luôn tổ đội, sau đó ngay lập tức nhận được lời mời tổ đội từ Chủ Yếu.

Tổ đội có năm người bao gồm cả cô, Mạch Đồng vốn tưởng rằng Chủ Yếu đã là người mạnh nhất trong tổ đội này, nhưng không ngờ lại nhìn thấy trong đây có cả No.1 Sơn Dương Hồ và No.2 Âm Sát Trước Bình Minh của bảng xếp hạng PK.

Tổ đội này nhìn thế nào cũng ăn đứt tổ đội bên cô bạn cùng phòng rồi...

Cô cố gắng kiềm chế trái tim đang đập điên cuồng của mình lại, đi theo phía sau Chủ Yếu mà không dám chớp mắt, chỉ sợ sẽ lại rơi vào tình trạng bị lạc đội như ban nãy.

Chớp mắt một cái, mấy người đã bước vào phụ bản.

Trước khi vào phụ bản Chủ Yếu đã nói với Mạch Đồng rằng, cô chỉ cần phụ trách nhặt đồ ở phía sau là được, những con quái kia cứ giao cho họ đánh, vậy nên vừa bước vào phụ bản là cô đã trốn ra rất xa, chỉ khi xác định quái phía trước đã bị giết sạch, lúc ấy mới rón rén dịch về phía trước vài bước.

Mạch Đồng rất ít khi đánh phụ bản, thế nên cô chưa từng có cơ hội phát hiện ra rằng thì ra nhặt đồ lại là một công việc vất vả đến thế. Nhớ năm đó vì muốn nhét đầy thảo dược vào túi mà cô đã tiêu mất mấy trăm nén bạc để mở rộng rương chứa đồ thành cỡ siêu to, vậy không ngờ hiện tại loại túi này cũng sắp bị nhét đầy rồi.

Tuy rằng những đồ nhặt được phần lớn là những thứ bỏ đi không đáng một xu, nhưng cô vẫn cứ không nỡ vứt.

Bốn người phụ trách đánh quái trong đội vừa tung chiêu vừa tám chuyện rôm rả trên kênh 『Tổ đội』, xem ra chẳng hề có chút áp lực nào.

Đội đến khi Mạch Đồng nhặt đồ nhặt nhiều đến mức tay run rẩy, cuối cùng boss cũng chịu xuất hiện.

『Tổ đội』【Sơn Dương Hồ】: Lại gặp thẳng nhãi này rồi, ngày hôm nay ông đây đã gặp nó ba lần rồi đấy!

『Tổ đội』【Chuột Thỏ Một Ô】: Giết nó.

『Tổ đội』【Âm Sát Trước Bình Minh】: Giết nhiều tới mức muốn ói luôn rồi đây, lần sau chọn con khác được không, mặt con này xấu quá.

『Tổ đội』【Sơn Dương Hồ】: Boss phụ bản Trần Hoa Lâm rất xinh đẹp đó, ngực này, eo này, chân dài này, hớ hớ hớ, không nỡ giết tí nào.

『Tổ đội』【Chuột Thỏ Một Ô】: Boss nữ ở Thái Sơn tui cũng không nỡ giết.

『Tổ đội』【Son Dương Hồ】: Cái đó không được.

『Tổ đội』【Ám Sát Trước Bình Minh】: Boss đó mà cũng được coi là phụ nữ á.

『Tổ đội』【Son Dương Hồ】: Dù sao cũng là sinh vật giống cái, này tên Chuột kia, ánh mắt ông như thế là có ý gì.

Mấy người họ dám ngang nhiên đứng tám chuyện trước mặt boss, cuối cùng boss không chịu nổi nữa bèn hú lên một tiếng quái dị rồi hùng hổ xông tới. lúc bấy giờ mấy người mới tản ra tung chiêu tập trung đánh quái, đương nhiên, kênh 『Tổ đội』 chưa từng ngừng cập nhật.

Hiện tại Boss chưa chết, đương nhiên cô cũng không có đồ gì để nhặt, thế là bèn ôm gối tìm một tư thế thoải mái nhìn mọi người xúm lại đánh hội đồng boss.

Cô bạn cùng phòng vẫn gân cổ lên bầm chuột, vừa bầm vừa chửi mắng, xem ra tình huống bên kia không tốt cho lắm.

“Sắp chết rồi, lại hết thuốc nữa a a!” Cô ấy giận dữ hét.

Mạch Đồng rút cổ lại.

Nhìn thấy vạch máu của Chủ Yếu ở đằng xa không ngừng giảm xuống, Mạch Đồng giật nảy mình, cô vội vàng mò hành lý ra, vô cùng tự nhiên vớt một lọ thuốc hồi máu ra. Kết quả vừa tung thuốc ra khỏi tay, cô lập tức nhớ ra thuộc tính phụ có khả năng gây sát thương ẩn trong đó, gương mặt cắt không còn một giọt máu.

Chủ Yếu uống xong lọ thuốc hồi máu kia quả nhiên lại chịu thêm trọng thương, nhưng còn may là chưa đến mức đo ván, anh lùi về phía sau một bước, lặng lẽ uống lọ thuốc hồi máu của riêng mình.

Lúc ấy Mạch Đồng hận bản thân chết đi được, vốn dĩ năng lực của cô đã yếu rồi, giờ đến cả thuốc hồi máu cũng... Chẳng lẽ cô đang giúp trò chơi cập nhật giới hạn vô dụng nhất cho một lớp nhân vật hay sao?

『Tổ đội』【Chủ Yếu】: Khi nào boss còn lại một chút máu, để Mạch Chủ Cầu Vinh lên đánh đi.

『Tổ đội』【Son Dương Hồ】: Cô ấy á? Không được đâu, thầy thuốc quá yếu, để cô ấy đánh tuyến trên sẽ chết rất thảm đấy.

『Tổ đội』【Chủ Yếu】: Mấy người các cậu có thể làm khiên thịt.

『Tổ đội』【Son Dương Hồ】: ... Chủ Yếu tên khôn nhà ông! Cuối cùng cũng có ngày ông vì gái mà lợi dụng anh em đến cái xương không còn!

『Tổ đội』【Chuột Thỏ Một Ô】: Được.

『Tổ đội』【Son Dương Hồ】: Chuột Thỏ, sao ông lại đồng ý hả!!!

『Tổ đội』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: ... Tôi không đánh được đâu! Sẽ chết đó...

『Tổ đội』【Chủ Yếu】: Không sao, không chết được, có đám Son Dương rồi.

『Tổ đội』【Son Dương Hồ】: ... Chủ Yếu, rốt cuộc ông có phải là đàn ông không, lúc này đáng lẽ ra ông phải nói “không sao có anh đây rồi” mới đúng

chứ, có đám Son Dương là cái quái gì.

『Tổ đội』【Chủ Yếu】: Mấy người mới là khiên thịt, tôi không thể cướp đất diễn của anh em được.

『Tổ đội』【Ám Sát Trước Bình Minh】: Mau giết đi, boss bắt đầu hồi máu rồi.

『Tổ đội』【Chủ Yếu】: Tiểu Mạch, cho boss uống thuốc hồi máu đi.

『Tổ đội』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: .....Hả?!

『Tổ đội』【Chủ Yếu】: Nghe lời nào, đi đi.

Đội mấy người Son Dương Hồ bị Chủ Yếu kéo đi làm khiên thịt, Mạch Đồng đứng cách boss 20 mét vớt thuốc hồi máu về phía nó, nhìn thấy hàng số màu đỏ bay trên đầu boss, lòng cô đau đớn không thôi. ...

Đây là một cuộc chiến kéo dài vô cùng thảm khốc, cô đã vứt đi gần như toàn bộ số thuốc hồi máu trong túi mình.

Chủ Yếu hài lòng chạy tới, anh giúp Mạch Đồng nhặt chiến lợi phẩm rơi từ trên người boss lên, là một chiếc thắt lưng thượng phẩm và mấy đồ trang sức nhỏ nhặt, anh đưa mọi thứ cho Mạch Đồng, ai đó ngạc nhiên quá đổi.

『**Tổ đội**』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: Các anh không cần ư?

『**Tổ đội**』【Chủ Yếu】: Không cần, rườm quá.

『**Tổ đội**』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: .....

Lúc năm người ra khỏi phụ bản, Mạch Đồng vừa hay nhìn thấy cô bạn cùng phòng ở ngoài cửa bên vội vàng chạy tới gọi, “Trương Tiểu Yến, mình nhìn thấy cậu rồi.”

“Hừ, nhìn thấy mình thì có gì là hay, chị đây tỏa sáng như mặt trời thế này cơ mà!” Cô bạn vờn vai đuổi eo một cái, thả người ngồi xuống giường rồi pha cho mình một ly nước ép nóng, “Các cậu cũng ra rồi hả? Thu hoạch thế nào?”

Mạch Đồng báo cáo lại không sót một thứ nào.

“Khá phết nha, hơn bọn mình nhiều rồi đấy, bên này được có mỗi cái giáp vai và mấy viên thuốc thôi.” Cô ấy vừa nói vừa cẩn thận uống nước ép, thế mà thiếu chút nữa bị bỏng, cô bạn xuyt xoa cái lưỡi ran rất chạy về phía laptop của mình, trừng to hai mắt, “Mạch Đồng! Mạch Đồng! Hình như mình nhìn thấy Chủ Yếu! Có cả Bình Minh! Ôi mẹ ơi có cả Sơn Dương Hồ nữa...”

Mạch Đồng cố giả vờ bình tĩnh gật đầu, “Ừ, đồng đội của mình đấy.” Trong thoáng chốc, tự hào vô đối.

Sau lần đó, rất hiếm khi cô thấy Chủ Yếu online, có điều đám Sơn Dương Hồ thì lại online khá nhiệt tình, lần nào đi phụ bản họ cũng kéo Mạch Đồng theo. Cứ thế, cô dần thân quen với mấy nhân vật cấp bậc đại thần trên bảng xếp hạng này, chỉ là đôi khi nhìn thấy nick của Chủ Yếu luôn hiện một màu xám xịt cũng có chút thất vọng, ngay cả sự hưng phấn khi nhặt được đồ cũng giảm đi đáng kể.

Thời gian cứ thế trôi qua, chớp mắt một cái đã đến kì thi cuối kì.

Thành tích học tập của Mạch Đồng lúc thường cũng thuộc loại khá, ôn tập đơn giản trước kì thi là có thể qua môn, nhưng đối với cô bạn cùng phòng Trương Tiểu Yến thì lại hơi nguy hiểm, cô ấy vừa cầm sách vừa rê chuột giết quái, nhìn qua có vẻ rất bận rộn.

Môn thi cuối cùng bắt đầu vào lúc 8h30 sáng mai, Mạch Đồng vút đóng tài liệu ôn tập xuống bên gối, mở laptop ra chơi game, hai ngày gần đây ngay cả đám Sơn Dương Hồ cũng mất hút luôn, cảm giác nhột nhèo của cô lại được đẩy lên “một tầm cao mới”.

Cười chú lừa nhỏ lững thững đi vào rừng sâu, Mạch Đồng bắt đầu công việc hái thảo dược trăm ngày như một, tuy rằng giờ đây thuốc cô làm ra không thể cứu người nữa, nhưng có thể giết người đó...

Làm thầy thuốc mà phải lưu lạc đến bước đường này, Mạch Đồng cảm thấy tim mình đau như cắt.

Khi Mạch Đồng túm lấy cây thảo dược thứ ba vút vào trong túi, hệ thống thông báo Chủ Yếu đã online.

Trái tim nhỏ bé của ai đó đập “thình thịch”, cô lập tức ngừng động tác hái thuốc, mở danh sách bạn tốt ra, quả nhiên nick của Chủ Yếu đang sáng.

『**Mật**』【Chủ Yếu】: Ở đâu thế?

Lần đầu tiên Chủ Yếu gửi tin nhắn mật cho cô, Mạch Đồng rất vui vẻ, lập tức trả lời: “Phía Tây khu rừng ngoại ô.”

『**Mật**』【Chủ Yếu】: Đợi tôi.

Bạn đang đọc truyện *Queen Anh Từ Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Không bao lâu sau Chủ Yếu đã cười ngửa xuất hiện trước mặt Mạch Đồng, không đợi cô lên tiếng, anh đã nhấn nút 【Giao Dịch】.

Mạch Đồng vừa nhận giao dịch vừa hỏi anh trong khung chat:

『**Mật**』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: Gì thế?

『**Mật**』【Chủ Yếu】: Thứ này dùng để tăng cường lực bạo kích của thuộc tính ẩn tấn công.

『**Mật**』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: .....

『**Mật**』【Chủ Yếu】: Đúng rồi, kỹ năng Thiên Nộ của em nếu thăng cấp đến giai đoạn cuối sẽ có khả năng triển khai trên diện rộng.

『**Mật**』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: ... Không phải chứ?! Thiên Nộ còn thăng cấp được ư?

『**Mật**』【Chủ Yếu】: Được chứ, giờ chúng ta sẽ đi làm nhiệm vụ thăng cấp.

『**Mật**』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: ... Đùng mà, con đường thầy thuốc này tôi đã đi lệch lạc lắm rồi.

『**Mật**』【Chủ Yếu】: Lệch lạc thêm chút nữa đi.

Hai người một cười ngựa một cười lừa, tốc độ hoàn toàn khác nhau, cứ đi được một đoạn là Chủ Yếu lại phải dừng lại đợi cô, cuối cùng anh dứt khoát thu ngựa lại, cũng bảo cô cưỡi lừa đi, hai người chạy bộ cho nhanh.

Phong cảnh trong trò chơi này khá đẹp, đôi khi còn có thể trông thấy thác nước, tâm trạng Mạch Đồng không tồi chút nào, cả đoạn đường đều thi triển kình công nhảy tới nhảy lui, thường xuyên chạy tán loạn tới trước mặt Chủ Yếu.

Bỗng nhiên, cô nghe thấy tiếng người nào đó đang triển khai kỹ năng, ngay lập tức dừng lại theo bản năng.

Phía trước không xa hình như có hai người chơi đang PK với nhau, một người trong đó rõ ràng yếu đến mức tay trái gà không chặt, kiên trì được 2 – 3 phút thì đã bị chém gục xuống đất, nhưng người còn lại cũng không thừa thắng xông lên giết người diệt khẩu mà thay vào đó lại thu kiếm về và quay người bỏ đi.

Mạch Đồng rón rén chạy tới, đang định vút ra mấy viên hồi máu thì bỗng nhớ ra kỹ năng “Thiên Nộ” của mình, thế là nhiệt huyết nóng bỏng lập tức bị dìm xuống dưới tận đáy đại dương.

『**Mật**』【Chủ Yếu】: Em cứu người cứu đến nghiện rồi, sao có thể vừa nhìn thấy người sống dờ chết dờ đã xông lên cứu chứ.

Chủ Yếu phản nản rồi bước tới từ phía sau, anh ngồi xổm xuống, thay Mạch Đồng buff cho người chơi gác ngoài khi một nửa lượng máu và ma lực.

Dưới ánh sáng trắng mờ, đôi phương đã hồi phục được khá khá, sau khi ngồi dậy khỏi mặt đất anh ta vội vàng cảm ơn Chủ Yếu, còn người nào đó thì lại chẳng thèm quan tâm.

Mạch Đồng và Chủ Yếu đang tính rời đi, bỗng nhiên lại nhìn thấy người chơi vừa chạy đi lúc trước vọt ra từ sau tảng đá lớn gần đó, cầm kiếm xông thẳng về phía này, mục tiêu nhắm đến không ngờ lại là Chủ Yếu.

Có điều, nếu người chơi ở cấp bậc này có thể đối phó lại Chủ Yếu, vậy thì bảng xếp hạng PK đã tồn tại vô nghĩa rồi.

Chủ Yếu nhảy vọt ra ngoài mấy bước liền, cách xa Mạch Đồng, có vẻ như anh không hề kiên nhẫn chút nào, chỉ trong chớp lát đã phóng ra mấy kỹ năng sát thương cực cao, giết địch trong nháy mắt.

Song, ngoài cái tên không có mắt này ra, trên màn hình còn xuất hiện một đám không có mắt khác.

Khóe miệng Mạch Đồng không kiềm chế được giật giật mấy cái.

Đám nhãi bang Quyết Chiến này...

『**Gần**』「Bang Quyết Chiến」【Mục Hiểu Thiên】: Chủ Yếu, tên khốn nhà mi dám giết bang chủ chúng ta! Ông đây không thể tha thứ cho mi! Hôm nay mi đừng hòng chạy thoát!

Mạch Đồng cứ cảm thấy tên người này quen quen, cô cau mày lại nghĩ một lúc, hình như là tên đã huy động người đánh hội đồng Chủ Yếu ở cửa trấn Hoa Lâm lúc trước, trong đám này còn có mấy cái tên khác rất quen, có lẽ cũng đã gặp qua ở chỗ kia.

『**Gần**』「Bang Quyết Chiến」【Hạ Long Đông】: Đội trưởng, anh nói vậy có hơi giống nhân vật phản diện đó...

『**Gần**』「Bang Quyết Chiến」【Ha Ha Ha】: Ha ha ha ha ha ha!

『**Gần**』「Bang Quyết Chiến」【Tĩnh Hoa Nguyệt】: Hừ, chưa bao giờ tui nghĩ rằng đội trưởng là người tốt.

『**Gần**』「Bang Quyết Chiến」【Hiểu Nguyệt】: Trong bang Quyết Chiến có người tốt ư?

『**Gần**』「Bang Quyết Chiến」【Ha Ha Ha】: .....Ha?!

『Gần』『Bang Quyết Chiến』『Mục Hiểu Thiên』:… Các chú im ngay! Còn không xông lên đánh cho anh!

Thừa dịp đám người đang trò chuyện, Mạch Đồng lùi ra phía sau Chủ Yếu, đối mặt với hơn hai mươi kẻ địch, vậy mà Chủ Yếu lại không hề nao núng, chỉ là không hiểu sao anh lại liên tục nốc thuốc vào miệng.

『Mật』『Mạch Chủ Cầu Vinh』: Anh uống cái gì thế?

『Mật』『Chủ Yếu』: Thuốc trước kia em cho tôi.

… Thuốc trước kia cô cho anh?

Mạch Đồng nghĩ một lát, cô vội vã tắt chức năng ẩn hình đi, quả nhiên nhìn thấy trên đầu Chủ Yếu không ngừng hiện lên một dãy số màu đỏ.

Đó là đồng thuốc hồi máu cô nhét cho Chủ Yếu lúc ở cổng phụ bản, có thêm thuộc tính ẩn Thiên Nộ.

『Mật』『Chủ Yếu』: Tôi đã gọi đám Sơn Dương đến “hộ giá” em rồi, lát nữa em vác tôi đi giao nhiệm vụ, tiền thưởng của anh đây không thể lọt vào tay bọn này được.

『Mật』『Mạch Chủ Cầu Vinh』:…….Há?!

『Mật』『Chủ Yếu』: Ừ, em lại tặng cho tôi thêm mấy chiêu đi, như thế sẽ chết nhanh hơn.

『Mật』『Mạch Chủ Cầu Vinh』:…….

Mạch Đồng bỗng dưng muốn khóc, chuyện quái gì thế này.

Cô lập tức tung ra mọi chiêu thức tấn công mình có về phía Chủ Yếu, nhưng đối phương lại nhìn cô đầy bất lực rồi nói, “Quá yếu, hay là em ném cho tôi vài bình hồi máu đi.”

Lần đầu tiên cô giết người mà lại giết đến mức tui thân như thế…

『Chúc mừng người chơi “Mạch Chủ Cầu Vinh” đã PK thành công tội phạm truy nã “Chủ Yếu”』

Mạch Đồng lại lau nước mắt.

Chủ Yếu đang giãy giụa trong chiếc bao tải đen bên cạnh, anh than thở, “Em vất vả rồi.”

『Mật』『Mạch Chủ Cầu Vinh』:…….

Bên này Chủ Yếu vừa chết, bên kia đám người bang Quyết Chiến gần như muốn nổi điên, hùng hổ xông thẳng về phía này.

『Gần』『Bang Quyết Chiến』『Tĩnh Hoa Nguyệt』: Lại là cô ta! Bitch sao lại là cô ta nữa!

『Gần』『Bang Quyết Chiến』『Tàn Phong』: Cô ta là ai?

『Gần』『Bang Quyết Chiến』『Tĩnh Hoa Nguyệt』: Ngày đó trước cửa trấn Hoa Lâm chính cô ta là người đã đợi chúng ta đánh Chủ Yếu gần chết rồi mới nhảy ra KS*, cuối cùng đến một cái bóng cũng không thấy, hại chúng ta không cướp được bao tải, để cho Chủ Yếu chạy mất!

*KS hay Kill Stealing là một thuật ngữ rất phổ biến trong game online, ám chỉ việc người chơi chỉ sử dụng rất ít kỹ năng, thậm chí là một đòn đánh thường để kết thúc mục tiêu trong khi đồng đội ra sức tấn công từ trước, đại khái là hành vi cướp bóc trắng trợn trong game.

『Gần』『Bang Quyết Chiến』『Mục Hiểu Thiên』: Phí lời làm gì! Mau xông lên giết nó!

Mạch Đồng cắn răng không chế nhân vật của mình vác Chủ Yếu lên, cô dùng hết tốc độ vội vàng lùi về sau, cũng cố gồng mình lên chịu mấy cú. mắt thấy dây máu càng ngày càng ngắn, cô vô cùng thương tâm. Mạch Đồng vừa ném thuốc cho đối thủ uống vừa tự mình uống luôn, may là loại thuốc này chỉ có tác dụng với người ngoài, Thiên Nộ không có tác dụng với cô.

Triệu hoán lừa nhỏ ra chạy hết tốc lực một lúc, và đứng là chỉ có một lúc, cảm giác như vừa chạy đã bị người ta đuổi kịp vậy, quả nhiên sự khác nhau giữa các loài vật với nhau thật sự không thể bù đắp…

Mạch Đồng bị người ta lôi từ lưng lừa xuống, ngã oạch một cái xuống đất, trên đầu cô không ngừng có dãy số đỏ bay lên, trái tim nhỏ bé của cô cũng

không ngừng nhỏ máu.

『Gần』【Son Dương Hồ】: Tiểu Mạch ới ới ới! Em còn sống hay đã chết?!

『Gần』【Bang Quyết Chiến】【Tinh Hoa Nguyệt】: .....Ôi fuck, sao Son Dương Hồ lại đến đây.

『Gần』【Bang Quyết Chiến】【Tàn Phong】: Hình như là để tìm người.

『Gần』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: Son Dương ới ới ới! Tôi sắp chết rồi đây!!!

『Gần』【Bang Quyết Chiến】【Tinh Hoa Nguyệt】: .....

『Gần』【Ám Sát Trước Bình Minh】: Tới rồi đây, xem ra còn kịp.

『Gần』【Chuột Thỏ Một Ổ】: Tiểu Mạch em chạy mau, bọn anh bảo vệ phía sau cho.

『Gần』【Bang Quyết Chiến】【Tinh Hoa Nguyệt】: .....Ôi fuck!!

『Gần』【Bang Quyết Chiến】【Mục Hiểu Thiên】: Ngại quá, đây là chuyện của bang Quyết Chiến chúng tôi, phiền mấy người đừng nhúng tay vào!

『Gần』【Son Dương Hồ】: Nó bảo chúng ta đừng nhúng tay kìa.

『Gần』【Chuột Thỏ Một Ổ】: Chủ Yếu sẽ giết chúng ta mất.

『Gần』【Ám Sát Trước Bình Minh】: Không, ông cứ nhúng đây, ông không chỉ nhúng tay, ông còn nhúng cả chân nữa.

Đám Son Dương Hồ mở cho Mạch Đồng một con đường máu, tuy rằng vẫn còn một vài đòn tấn công rơi lên người cô, nhưng ít ra vẫn tốt hơn lúc trước chán, cô dùng khinh công xông ra khỏi đám người, bàn chân vừa mới chạm đất, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy trước mặt là một đồng người, về số lượng thì so với đám người bang Quyết Chiến kia chỉ hơn chứ không kém.

『Gần』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: .....Son Dương cứu mạng á á á á!!!!

『Gần』【Son Dương Hồ】: Hai người các cậu cố gắng chút, tôi đi sang chỗ Tiểu Mạch đã.

『Gần』【Khô Mộc】: Á đừng hiểu nhầm, tôi chính là người vừa được Chủ Yếu cứu giúp, giờ tôi mang anh em trong bang mình tới giúp đỡ mọi người đây.

『Gần』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: .....À, anh là cái người vừa bị giết....

『Gần』【Khô Mộc】: Không sai, lúc tôi nhìn thấy tên vừa giết mình không ngừng kêu gọi đàn em trên kênh 『Thế Giới』 đã cảm thấy có gì đó không đúng, nên tôi cũng lập tức chạy về gọi anh em nhà mình tới, cứ thế đi, giao đám người bang Quyết Chiến lại cho chúng tôi xử lý.

Khô Mộc nói xong bèn mang theo đám người chạy vụt qua Mạch Đồng xông thẳng vào đám Quyết Chiến kia, không bao lâu sau, đám Son Dương được rảnh tay vội vàng chạy tới gần Mạch Đồng.

『Gần』【Son Dương Hồ】: Đi thôi, “hộ giá” em.

『Gần』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: .....Dạ!

『Gần』【Chủ Yếu】: Cô lên, tôi đi nấu chút đồ ăn khuya đây.

『Gần』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: .....

Mạch Đồng dần lòng nuốt máu và nước mắt xuống.

Sau khi giao nhiệm vụ tại nơi treo thưởng, Mạch Đồng mới phát hiện tay mình đang run lên không ngừng.

Mấy người lập tổ đội rồi đứng ở trước cửa nơi treo thưởng tám đến quên trời quên đất, Son Dương Hồ nói lần này công lao của anh ta là lớn nhất, về lý phải được chia 3 phần tiền thưởng, Chủ Yếu bèn bảo Mạch Đồng đưa cho anh ta 2-3 nén bạc, nhưng Son Dương Hồ cảm thấy mình đã bị đối xử tệ bạc, tức giận muốn chết, hai người khẩu chiến gần 3 tiếng đồng hồ liền trên kênh 『Tổ đội』, âm ỉ đến mức cô chỉ biết ngược mặt nhìn trời.

Không để ý nhìn thời gian, vậy mà chớp mắt một cái đã hơn 2 giờ sáng rồi, nghĩ tới ngày mai còn có môn phải thi, Mạch Đồng vội vàng chào tạm biệt mọi người, thu dọn mọi đồ đạc rồi nhanh chóng offline.

Đương nhiên môn thi sáng hôm sau Mạch Đồng đã đến muộn, chỉ là khi cô bước vào phòng thi lúc 8 giờ 33 phút, toàn bộ thí sinh đều nhìn chăm chăm về phía cửa lớn.

“...Có nhầm không vậy, giám thị mà còn đi muộn ư.” Có bạn học đau khổ vuốt mặt.

Mạch Đồng giật giật khoe miệng, sau khi thở phào một cái, cô bèn chậm rì rì đi tới vị trí của mình.

Đúng 8 giờ 45 phút, vị giám khảo đến muộn này rốt cuộc đã xuất hiện

Bạn đang đọc truyện *Queen Anh Từ Một Sai Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

... Quả nhiên là anh ta.

Mạch Đồng không kiềm chế được đưa tay lên nhấn vào huyệt Thái Dương.

Thầy giáo trẻ tuổi này tên là Đường Dật, năm ngoái mới về trường cô thực tập, nghe nói ngay từ lúc ban đầu anh ta đã có dáng vẻ lười nhác như thế này rồi, nhưng may là hiệu suất dạy học rất cao, lúc cần nghiêm chỉnh thì nghiêm chỉnh, lười nhác cũng có giới hạn, lại cộng thêm người này thường xuyên tìm mọi cơ hội lèo lái chủ đề bài học tới các vấn đề xã hội rồi cuối cùng dừng chân ở mảng tin tức tạp nham... Có lẽ cũng chính vì thế nên mới hợp khẩu vị của đám sinh viên này như vậy.

Đường Dật ngáp ngáp dài như chưa ngủ đủ rồi bước vào lớp học, anh mở bộ đề ra, lười đến mức chẳng thèm đếm, tiện tay vứt cho mấy bàn đầu truyền xuống dưới, sau thấy thiếu bao nhiêu thì bù.

“Làm bài cho nghiêm túc, đừng có quay đi quay lại làm gì.” Đường Dật ngáp một cái, anh lười một cái ghé dựa từ trên bàn giáo viên xuống đặt ngay giữa bục giảng, cuối cùng thì lười biếng ngả người lén lút trên đó.

“...” Mạch Đồng hít sâu một hơi, người này đến làm giám thị thật hả?

Quả nhiên, không bao lâu sau cô đã nhìn thấy có người lén rút từ trong túi áo ra một tệp giấy nho nhỏ, Mạch Đồng giả vờ như không nhìn thấy, cúi thấp đầu tự làm bài của mình.

Một tiếng “Cốp!” nhẹ nhàng vang lên.

Nhưng dù có là tiếng “Cốp” nhẹ nhàng đi chăng nữa, khi nó vang lên trong phòng thi yên tĩnh như hiện tại cũng sẽ rõ mồn một.

Tất cả sinh viên đều đồng loạt ngừng bút, quay đầu nhìn về phía âm thanh vừa phát ra.

Lại một tiếng “Cốp” nữa vang lên.

Một tay Đường Dật lười biếng chống đầu, lông mày trái nhẹ nhàng nhướng lên, tay phải anh cầm một nửa viên phấn, “Cốp” một tiếng, viên phấn rơi xuống mặt bàn sinh viên nào đó.

“Cảnh cáo lần thứ nhất.” Anh nhếch khe khẽ khoe miệng, dịu dàng nói, “Còn để tôi phát hiện thêm lần nữa, các bạn sẽ xong đời.”

Mấy sinh viên bị ném phấn lên bàn vội vàng cất phao đi, cúi thấp đầu tiếp tục làm bài.

Mạch Đồng liếc nhìn ba người kia, lại không kiềm chế được mà nhìn về phía Đường Dật, dường như đối phương cảm nhận được ánh nhìn của cô nên lập tức quay phắt đầu lại, ánh mắt hai người bỗng giao tại một điểm.

Mạch Đồng ngẩn ra, Đường Dật thì chớp chớp mắt, bỗng nhiên anh bật cười, nụ cười ấy sáng lạn đến mức hoàn toàn có thể so sánh với ánh nắng ấm áp nơi trời đông.

Ai đó vội vàng cúi đầu, cảnh tượng vừa nãy thiếu chút nữa chọc mù mắt cô rồi.

—

“Phải mang cả đồng này về nhà mới được.” Trương Tiểu Yến lặng lẽ quệt mồ hôi trên trán, cau mày nhìn chiếc chăn bông trên giường mình, “Mạch Đồng này, bao giờ cậu về nhà thế?”

“Ngày mai tớ mới về.” Sau khi Mạch Đồng thu dọn vài vali hành lý đơn giản xong, cô bèn lấy laptop ra đăng nhập vào game, thuận miệng hỏi lại: “Còn cậu?”

“Trưa nay tớ về rồi, nếu giờ không thu dọn thì muộn mất.” Cô bạn thở dài một hơi rồi bước lên phía trước sát lại gần Mạch Đồng, “Nhưng nghĩ tới kỳ nghỉ đông sắp đến, chi đây hưng phấn đến không ngủ nổi, cuối cùng thì cũng được “oánh” game từ sáng đến tối rồi!”

Mạch Đồng liếc bạn mình, “Cậu ấy, đúng là chỉ biết chơi thôi.”

Sau khi cô bạn cùng phòng về quê, ký túc xá trở nên khá vắng vẻ.

Mạch Đồng mua một hộp com về ký túc xá rồi ngồi trước máy tính, vừa điều khiển nhân vật hái thuốc vừa giải quyết bữa tối.

Mãi cho đến hơn 10 giờ tối, mấy người Chủ Yếu vẫn chưa xuất hiện.

Mạch Đồng vô thức thở dài một tiếng, cô vừa chuẩn bị tắt game đi ngủ sớm, ngay vào lúc chuột vừa di tới dấu X màu đỏ, khung chat lại đột nhiên bật ra.

Là Chủ Yếu.

Mạch Đồng mừng thầm, ngay cả ngón tay đang gõ chữ cũng hơi run lên.

『**Mật**』【Chủ Yếu】: May là em chưa off

『**Mật**』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: Sao vậy?

『**Mật**』【Chủ Yếu】: Không có gì, ngày mai mấy giờ xe lửa khởi hành thế?

『**Mật**』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: 9 giờ sáng.

『**Mật**』【Chủ Yếu】: Ừm, vậy hôm nay em ngủ sớm đi.

『**Mật**』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: Tôi đang chuẩn bị ngủ đây, là do anh đột nhiên online gửi tin đấy chứ.

『**Mật**』【Chủ Yếu】: Tội lỗi.

『**Mật**』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: Đúng rồi, nhà tôi không có mạng, chắc kỳ nghỉ đông này sẽ không thể chơi game rồi.

『**Mật**』【Chủ Yếu】: Thế thì phải làm sao, ai nhật đồ đây?

『**Mật**』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: ... Mấy người các anh vốn cũng không hiếm lạ mấy thứ đó, còn nhật làm gì chứ.

『**Mật**』【Chủ Yếu】: Không có ai nhật đồ đằng sau sẽ khiến bọn tôi cảm thấy cô đơn, nào, chúng ta trao đổi số di động đi.

『**Mật**』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: Ừm, ok.

Hai người vừa trao đổi số điện thoại xong thì hệ thống thông báo Sơn Dương Hồ vừa online.

Ba người lập thành một tổ đội, Sơn Dương Hồ tiên hạ thủ vi cường, đề cập với Chủ Yếu về món tiền thưởng tối qua.

『**Tổ đội**』【Sơn Dương Hồ】: Dù thế nào tôi cũng phải lấy được 30%, còn Chuột Thỏ với Ám Sát mỗi người 20%, cuối cùng là Tiểu Mạch cũng được 30%.

『**Tổ đội**』【Chủ Yếu】: Tôi thì sao? Ông vớt tôi đi đằng nào? Tôi mới là người đóng vai chính trong phi vụ lần này cơ mà.

『**Tổ đội**』【Sơn Dương Hồ】: Tự tạo nghiệt, không thể sống.

『**Tổ đội**』【Chủ Yếu】: Không được, đây là tiền mồ hôi nước mắt bao nhiêu công ăn “hành” mới giành được, ít nhất tôi cũng phải được 50%.

『**Tổ đội**』【Sơn Dương Hồ】: 50%? Sao ông không đi cướp luôn đề!!!

Kết quả cuối cùng sau khi hai người đấu võ mồm là để cho công bằng, hai người sẽ không động tới một xu nào, tất cả tiền thưởng đều cho Mạch Đồng.

『**Tổ đội**』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: ...

Không bao lâu sau Chuột Thỏ Một Ổ và Ám Sát Trước Bình Minh cũng lần lượt online.

Sơn Dương Hồ mời hai người vào đội, cả năm bắt đầu trêu chọc nhau trong khung chat.

『**Tổ đội**』【Ám Sát Trước Bình Minh】: Đạo này chấm bài một sắp thành dog rồi.

『Tổ đội』【Chuột Thỏ Một Ổ】: Tôi còn một nửa nữa, để mai làm nốt.

『Tổ đội』【Ám Sát Trước Bình Minh】: Tôi thì chấm xong hết rồi.

『Tổ đội』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: .... Các anh là thầy giáo à?

『Tổ đội』【Ám Sát Trước Bình Minh】: Ừm, bọn anh chỉ là mấy ngọn nến nhỏ nhoi thôi [1].

[1] *Bên Trung so sánh nghề nhà giáo với ngọn nến đang rực cháy, ngụ ý cống hiến cho đời (老师是燃烧的蜡烛)*

『Tổ đội』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: ....

Không biết nói chuyện đã bao lâu, hệ thống đột nhiên phát ra thông báo, nhờ những biểu hiện gương mẫu của mình mà Chủ Yếu đã được giải phóng khỏi nhà tù, không còn là tội phạm truy nã nữa.

Những dòng chúc mừng lướt qua trên khung chat cũng có đến mấy hàng, Sơn Dương Hồ đề nghị Chủ Yếu nên nhảy qua chậu than hồng để giải xui, nhưng trong game không có cái thứ gọi là “chậu than hồng” này, vì vậy Ám Sát Trước Bình Minh lại đề nghị tốt nhất nên mượn tạm một người chơi nào đó có tên “Chậu Than Hồng” mà nhảy qua nhảy lại, nhưng đáng tiếc là cả server này cũng không tìm nổi ai có cái tên kì quặc như thế.

Bốn tên họp lại bàn bạc, cuối cùng cả đám nhất trí rằng nên đi “nhảy” một con boss trong đầm lầy, bởi vì boss ở đó có tên là Hoắc Bồng[2]., về mặt phát âm khá là tương tự.

[2]. *chậu than hồng = 火盆 (huǒpén) đọc gần giống Hoắc Bồng (huò péng)*

Bỗng nhiên Mạch Đồng thấy con boss tên Hoắc Bồng này thật là đáng thương.

Ở cùng với mấy người này, thời gian trôi qua thật là vui vẻ.

Chớp mắt một cái đã đến 2 giờ sáng.

『Tổ đội』【Sơn Dương Hồ】: Mượn quá rồi, bà xã tôi sắp gào ầm cả lên đây, mọi người cũng đi ngủ đi.

『Tổ đội』【Ám Sát Trước Bình Minh】: Đúng rồi, buổi họp mặt cuối năm lúc trước đã bàn xong mọi người định bao giờ tổ chức thế?

『Tổ đội』【Sơn Dương Hồ】: Cái này để sau đi.

『Tổ đội』【Chuột Thỏ Một Ổ】: Sơn Dương Hồ chủ chi đúng không?

『Tổ đội』【Sơn Dương Hồ】: ..... Cái này cũng để sau đi.

『Tổ đội』【Chuột Thỏ Một Ổ】: OK, quyết định là Sơn Dương Hồ nhà.

『Tổ đội』【Ám Sát Trước Bình Minh】: Tui là tui phải chọn món đắt nhất trong menu mới được.

『Tổ đội』【Chủ Yếu】: Tiểu Mạch cùng đi nhé.

『Tổ đội』【Chuột Thỏ Một Ổ】: Đúng đó, nhóc tiểu Mạch cũng tới đi!

『Tổ đội』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: .....

『Tổ đội』【Sơn Dương Hồ】: Biến ngay một lũ vô duyên, có phải do mấy ông trả tiền đâu!

『Tổ đội』【Mạch Chủ Cầu Vinh】: Em vốn định từ chối lời mời này thật “uyên duyên”, nhưng nếu Sơn Dương Hồ đã nói vậy thì....trước khi mọi người họp mặt gửi cho em thời gian và địa chỉ, dù là chân trời góc bể em cũng phải đến bằng được.

『Tổ đội』【Chủ Yếu】: Ngoan lắm.

『Tổ đội』【Chuột Thỏ Một Ổ】: ..... Giác ngộ thật cao.

Mạch Đồng chỉ nói chuyện được thêm một lát rồi thực sự không gắng gượng nổi nữa, cô chào tạm biệt mọi người, cũng không đợi họ reply đã lập tức tắt laptop leo lên giường đi ngủ.

Mạch Đồng rùng mình vài cái, cả người cô co ro trong chiếc chăn còn đầy hơi lạnh, đúng lúc ấy bỗng nhiên cô nghe thấy tiếng tin nhắn vang lên từ điện thoại của mình.

Mạch Đồng thường đặt điện thoại bên gối, vươn tay một cái là có thể với tới.

Nội dung tin nhắn chỉ có hai chữ “Ngủ ngon”, đến cả một dấu chấm câu cũng không có.

Nhưng người gửi, lại là Chủ Yếu.

Mạch Đồng nhìn chăm chăm hai chữ quen thuộc này rất lâu, cuối cùng gấp điện thoại lại đến “cạch” một tiếng, cô không hề để điện thoại lại bên gối mà luôn cầm nó trong tay.

Dường như chỉ cần làm vậy thì ngay cả chiếc chăn lạnh lẽo này cũng trở nên ấm áp hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Queen Anh Từ Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mạch Đồng vừa ngáp ngắn ngáp dài vừa lướt lướt mấy kênh trên TV.

Cô về nhà được bốn ngày rồi, và sắp rảnh rồi đến phát ngán.

Thỉnh thoảng Chủ Yếu sẽ gửi tin nhắn cho cô, nhưng hai người cũng không nói chuyện quá nhiều, dường như anh khá bận rộn, mỗi tin nhắn đều phải qua rất lâu mới có phản hồi, nhưng cho dù vậy Mạch Đồng cũng không hề cảm thấy tự ái, mỗi lần nhận được tin nhắn trả lời cô đều mừng thầm như cô ngốc vậy.

Mạch Đồng biết mình xong rồi, nhưng cô lại không muốn tự cứu chút nào.

Trầm luân thì trầm luân thôi.

Cuối cùng vào ngày thứ bảy, Mạch Đồng cũng nhận được điện thoại của Chủ Yếu.

Giọng anh rất trầm ấm, nhẹ nhàng, như một làn gió xuân thổi tới từ miền đất hứa, tay Mạch Đồng cầm điện thoại bỗng run nhẹ lên.

... Nhưng hình như cô đã nghe thấy chất giọng này ở đâu đó rồi thì phải.

“Mấy người Sơn Dương Hồ đã quyết định được thời gian rồi, buổi họp mặt sẽ tổ chức lúc 8 giờ tối nay nhé.” Sau khi Chủ Yếu đọc địa chỉ và thời gian cho Mạch Đồng, anh lại hỏi thêm, “Em biết nơi này không?”

“.....” Mạch Đồng cúi đầu nghiêm túc nghiền ngẫm, sau cùng cô đành nói, “Tôi không biết...”

Đầu kia điện thoại vang lên tiếng cười khe khẽ, “Nếu vậy thì tôi tới đón em.”

“...A, không cần đâu.” Mạch Đồng vội vàng từ chối, “Tôi gọi xe qua là được.”

“Có xe miễn phí mà không ngồi, em ngốc hã, quyết định thế đi, trưa nay tôi đến đón em.”

Mạch Đồng không thể từ chối đành phải nghe theo, nhưng khi cúp điện thoại rồi cô mới nhớ ra mình còn chưa gửi địa chỉ nhà cho Chủ Yếu, thế là vội vàng gọi lại, nhưng đầu dây bên kia lại báo bận.

Mạch Đồng đành cúp máy rồi gửi địa chỉ nhà mình cho Chủ Yếu qua tin nhắn, nhưng mãi vẫn không thấy anh nhắn lại, cũng không biết anh có nhận được hay không nữa.

Ăn cơm trưa xong, Mạch Đồng vui mình trong phòng chọn quần áo, cô lôi toàn bộ đồng đồ cất trong tủ quần áo ra, so sánh cái nào đẹp hơn cái nào, không biết phải mặc gì mới phù hợp.

Ngay lúc cô đang lưỡng lự giữa hai bộ quần áo, bỗng nhiên hình như nghe thấy có tiếng chuông cửa reo.

Ban ngày ba mẹ Mạch Đồng không ở nhà, nhà cô cũng quen biết ít người, rất hiếm khi có người thân chủ động đến thăm nhà, vậy nên cũng rất ít khi có người ấn cái chuông cửa đó.

Nếu là tiếp thị sản phẩm thì phải đóng cửa ngay mới được.

Mạch Đồng vừa đi xuống dưới nhà vừa nghĩ vậy.

Cô bước tới trước cửa rồi nhìn qua mắt mèo, ngoài cửa đúng là có một người đang đứng đó, nhưng người này Mạch Đồng lại cực kỳ quen.

Cô mở cửa, nhìn chằm chằm Đường Dật đang đứng bên ngoài, “.....Thầy đến gặp phụ huynh ạ?”

Đối phương tốt bụng nhắc nhở cô, “Tôi có phải là chủ nhiệm của em đâu.”

“Thế.....”

Đường Dật mỉm cười, “Tôi tới đón em đi gặp mặt.” Anh chỉ vào mình rồi nói, “Tôi là Chủ Yếu.”

“OANH” Mạch Đồng nghe thấy trong đầu mình vang lên một tiếng nổ lớn.

Đợi đến khi Mạch Đồng tỉnh lại thì người đã ở trên xe mất rồi, hơn nữa còn mặc nguyên bộ đồ ở nhà nữa chứ, hai bộ ngấm mãi mới ung còn chưa kịp mặc, cô giật mình quay đầu sang, quả nhiên nhìn thấy gương mặt góc nghiêng của Đường Dật.

Cô nghĩ tới nghĩ lui cũng chưa từng nghĩ tới việc Chủ Yếu là người mình quen, hơn nữa lại còn là người này.

“Em mà còn nhìn tiếp sẽ xảy ra tai nạn giao thông đấy.” Đường Dật híп mắt cười khẽ.

“Tâm trạng em rất phức tạp.” Mạch Đồng thờ dãi, quay người lại tựa đầu vào ghế, đằng sau hình như được lắp thêm một chiếc gối nhỏ, rất thoải mái.

Đường Dật càng cười tươi hơn, “Anh hiểu.”

Mạch Đồng lắc đầu, “Không, anh không hiểu đâu.”

“Tại sao lại khẳng định vậy?”

“Bởi vì anh là Chủ Yếu.”

Đường Dật không tiếp tục hỏi thêm nữa, anh chỉ híп mắt lại cười rồi chuyên tâm lái xe.

Nơi năm người hẹn nhau rõ ràng có thể tìm thấy trên bản đồ thành phố, ấy vậy mà Đường Dật lại lái xe tới bốn tiếng đồng hồ, Mạch Đồng nhìn đường phố bên ngoài đã bắt đầu xa lạ, cô khó hiểu quay lại hỏi Đường Dật, “Anh lạc đường đúng không?”

“Không hề.”

“.... Thế chúng ta đang đi đâu đây?”

Đường Dật nhắc lại tên con phố mà lúc trước anh đã từng nhắc tới khi gọi điện cho Mạch Đồng.

“... Rốt cuộc là ở đâu mới được chứ?”

Đường Dật nhú mày nói, “Ồ đâu đó ngoài ngoại ô.”

“....” Khóe miệng Mạch Đồng giật giật, cô quay đầu lại nhìn cửa sổ không buồn nói nữa, dù sao người muốn ăn một bữa cơm mà lại chạy ra tận ngoại ô để ăn cũng thật là rảnh đến phát chán.

Lái xe ròng rã suốt 5 tiếng 35 phút, cuối cùng cũng đến nơi, dọc đường đi xe của họ đã đi qua 6 cái trạm thu phí.

“Son Dương thanh toán hết.” Đường Dật rút một chiếc thẻ ra, anh mỉm cười giải thích cho Mạch Đồng.

Đường Dật dẫn Mạch Đồng vào một nhà hàng nhìn qua có vẻ khá trang nhã, sau khi bước vào thang máy phải rẽ hết 7 – 8 lần nữa mới đến được căn phòng họ đã bao trọn gói.

Đường Dật đẩy cửa ra, anh nghiêng người để Mạch Đồng vào trước.

Có điều ai đó vừa nhìn thấy mấy người trong phòng đã lập tức đứng hình toàn tập.

Về mặt nào đó mà nói, cảnh tượng trước mắt hoàn toàn không giống như bạn trên mạng hẹn gặp nhau.

Có ai lại hẹn bốn thầy giáo của mình đi gặp mặt chứ!

Mạch Đồng quay đầu lại nhìn Đường Dật, người nào đó mỉm cười đóng cửa lại, kéo Mạch Đồng ngồi vào chỗ.

“Còn cần anh giới thiệu không?” Đường Dật chỉ vào người đàn ông ngồi bên trái trạc tuổi anh, “Ám Sát Trước Bình Minh.”

“...Em chào...chào thầy Lý...” Mạch Đồng còn nhớ người này là thầy giáo dạy môn Tiền Tệ Ngân Hàng.

“Đừng câu nệ như vậy Tiểu Mạch, giờ bọn anh đều đang nghỉ lễ, em cứ coi bọn anh là mấy ngọn nến nhỏ là được.” Âm Sát Trước Bình Minh hua tay gạt đi rồi đứng lên rót cho Mạch Đồng ly trà.

“Son Dương Hồ và Chuột Thỏ Một Ổ.” Đường Dật chỉ vào hai người còn lại.

Bỗng dưng Mạch Đồng muốn khóc quá, Son Dương Hồ ấy thế mà lại là giáo viên chủ nhiệm của cô.

Còn về phần Chuột Thỏ Một Ổ, tuy rằng cô chưa từng học qua lớp của người này, nhưng cũng thường xuyên chạm mặt ở hành lang, gương mặt lúc nào cũng lạnh lùng bí hiểm, tuy rằng nhìn qua có vẻ khá trẻ.

Sau khi mọi người tập trung đông đủ rồi, nhân viên phục vụ mới bắt đầu dọn món lên, Mạch Đồng ngồi thế nào cũng thấy không thoải mái, bữa cơm này ăn cũng thường giật mình thon thót, bốn người kia thì lại nói chuyện đến quên trời quên đất, tám đủ các loại chuyện trong trường mà không hề để ý gì, chỉ là mỗi khi họ tám đến giới hạn, Đường Dật sẽ giong chén rượu lên đặt “cạch” một cái xuống mặt bàn, nói “Chú ý hình tượng”

“Tiểu Mạch là con gái mà người ta còn không để ý, ông để ý làm quái gì.” Son Dương Hồ không hề có một chút tự giác nào mang tên “tôi là giáo viên chủ nhiệm” cả.

Đường Dật quay đầu lại nhìn Mạch Đồng, “Mặt đỏ lên rồi.”

Mạch Đồng vỗ bàn cái bốp, cứng miệng cãi, “Đó là vì máy sưởi để nhiệt độ quá cao!”

Đường Dật liếc nhìn Son Dương Hồ, “Ai bật máy sưởi thế?”

Son Dương Hồ đập bàn, “Sao ông lờm tôi suốt thế!”

Âm Sát Trước Bình Minh lắc đầu, “Bởi vì ông là người bật máy sưởi đó.”

Chuột Thỏ Một Ổ mặt poker face tiếp tục uống rượu. “Đáng đời.”

Cả bốn người gần như đã đánh rơi dáng vẻ “phong trần” của thầy giáo hàng ngày, Mạch Đồng cũng dần thả lỏng cơ thể, bắt đầu hòa mình vào cuộc tám trên trời dưới đất của bốn người.

Đã có lúc khi trò chuyện hăng quá Âm Sát Trước Bình Minh muốn kính Mạch Đồng một chén rượu, nhưng rồi lập tức bị Chủ Yếu chặn lại, anh cầm chén rượu của mình cộng nhẹ vào chén đối phương, sau đó khẽ mỉm cười, người nào đó bất lực nhìn chằm chằm Chủ Yếu, sau khi thở dài một hơi cũng học theo mỉm cười.

Nhưng hình như tửu lượng của Chủ Yếu không được tốt cho lắm, mới uống có mấy chén mà người đã bắt đầu ngà ngà say rồi, mặt anh khẽ đỏ lên, một tay anh thì xuống bàn chống đầu, mi mắt khép hờ không biết là đang nhìn về phía nào nữa.

Mạch Đồng quay sang hỏi, “Anh không sao chứ?”

“Đi đường thì không vấn đề, nhưng lái xe thì không được rồi.” Đường Dật cố nhắc mi mắt, “Lát nữa anh sẽ bảo Chuột Thỏ đưa em về.” Trong năm người, chỉ có Chuột Thỏ và Mạch Đồng là không hề uống rượu.

“Thế anh về thế nào?”

“Không về nữa, tối nay anh ngủ ở đây.”

“Son Dương thanh toán à?”

“Ừm.”

“Vậy em cũng không về nữa, ngày mai cả nhóm đi du lịch đi, hiếm khi nào được ra ngoài một chuyến, không vui chơi một chút thì thật là đáng tiếc. À đúng rồi, phí du lịch vẫn là do Son Dương thanh toán đúng không?” Mạch Đồng không hề cố ý nhỏ tiếng đi, vậy nên mọi người ở đây đều nghe rõ mồn một, ngoại trừ Son Dương ra tất cả đều nhất trí giong tay ủng hộ, ngay cả Chuột Thỏ vốn định đi về xuyên đêm cũng thay đổi suy nghĩ mà trọ lại khách sạn.

Son Dương Hồ hí mắt, liếc nhìn Mạch Đồng đây về ác độc “Khi nào khai giảng năm mới em cứ đợi đấy.”

Đường Dật “nhẹ nhàng” cảnh cáo Son Dương Hồ, “Ông đợi thử xem”

Son Dương Hồ hận đời vô đối, bị phần đến mức trút hết nỗi “uất ức” của mình vào rượu, uống hết chén này đến chén khác.

Sau khi ăn tối xong Âm Sát Trước Bình Minh hò hét muốn đi hát karaoke, Đường Dật lại xua tay nói muốn về khách sạn trước, Mạch Đồng thấy vậy cũng đành từ chối không đi, cô sánh vai cùng Đường Dật đi bộ về khách sạn.

Làn gió nhẹ đêm đông thổi qua gò má khiến Mạch Đồng cảm thấy hơi lạnh, nhưng đầu óc thì tỉnh táo hơn không ít, cô nghiêng đầu nhìn về phía Đường

Dật, phát hiện sắc mặt đối phương đã trở lại vẻ bình thường.

Dọc đường đi hai người đều im lặng không nói gì, nhưng Mạch Đồng cũng không hề cảm thấy gượng gạo chút nào, bởi vì trên đường đi thình thoảng lại có một tốp tùm năm tùm ba đi ngang qua hai người.

Sau khi rời khỏi nhà hàng là Mạch Đồng đã lập tức gọi điện cho ba mẹ ở nhà, cô nói tối nay mình có hẹn với bạn bè nên sẽ không về nhà nữa, cũng báo cáo luôn cả việc sẽ đi du lịch một chuyến vào ngày mai tại nơi này với hai người. Mẹ Mạch Đồng ngàn dặn vạn dò xong mới chịu cúp điện thoại, nhưng lúc này Mạch Đồng mới nhớ ra mình không đem theo thứ gì hết, nếu muốn đi du lịch thì có vẻ hơi qua quýt.

Cô suy nghĩ mất một lúc, ngay khi không biết nên nói việc này cho Đường Dật như thế nào, người nào đó bỗng nhiên đứng khựng lại, tuy cô không biết lý do tại sao, nhưng cũng khựng lại theo phản xạ.

“Sao thế?” Cô hỏi.

“Chúng ta đi nhầm hướng rồi.”

“.....”

Cả hai lại im lặng vòng lại lối cũ, có điều lần này là đi theo hướng ngược lại.

Đường Dật thở dài thật khẽ, làn hơi trắng se lạnh phiêu đảng trong không khí.

Mạch Đồng vô thức nhìn theo làn hơi trắng xóa quần quanh Đường Dật, đôi khi cô còn nhìn theo cả chớp mũi và đôi môi đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Quen Anh Từ Một Sai Lầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.